

ולא במחט שאינה נקובה, שאף על פי שהיא תכשיט גזרו עליה [וכשהיא נקובה אין זה תכשיט אלא משא, וחייבת מדאורייתא אם יצאה בה].

ובכל אלו האמורים במתניתין — אם יצאת בהן אינה חייבת הטאת, שהרי איסור הוצאתם הוא רק מדרבנן⁽⁸⁾.

גמרא:

שנינו במשנה שלא תטבול האשה לטהרתה עד שתרפה את קשרי הרצועות שבראשה.

למלוש בחיבור שאינו גמור. כי חששו שמא תבוא לשלוף אותו⁽⁷⁾.

ולא בקטלא, שהוא בגד חשוב הנמצא כנגד לבה כדי למנוע את נפילת האוכל על צווארה, מפני חשושים שמא תשלוף אותו.

ולא בנזמים [שבאפה] שדרכה לשלוף אותם.

ולא בטבעת שאין עליה חותם. ואף שהיא תכשיט גזרו שמא תבוא לשלוף אותה [וכשיש עליה חותם היא אינה תכשיט, וחייבת מדאורייתא אם יצאה בה].

האוסרים גם בחצר שאינה מעורבת אסור. אך יש אומרים שאף שאסרו גם בחצר, זה דוקא כשיש רשות הרבים אבל כשאין רשות הרבים בכלל, מותר לגמרי. כך מבואר בבית יוסף, וכך פירש המשנה ברורה [שג, סב] את השו"ע.

והסיבה שאין היום רשות הרבים כתב בעל התרומות משום שצריך שיעברו בה ס' ריבוא, ותמהו הרמב"ן והר"ן היכן מצינו מקור לכך? וראה בשו"ע [שמה, ז] שתי ידיעות מהו רשות הרבים. ועדיין קשה שיש עיירות גדולות שיש בהם רשות הרבים לכל ידיעות ואין נשים מתקשות בעיר גדולה? ועוד שאנו נוקטים להלכה שאם הרשות הרבים רחב ט'ז אמה אסור מדין רשות הרבים?

והרמ"א [שג, יח] הביא היתר נוסף, משום שבזמנינו אין רגילות הנשים להוריד את התכשיטים להראות לאחרות, ובטל טעם הגזירה. והחילוק מזמן המשנה משום שבזמננו ענדו את התכשיטים רק בשבת, והערוך השולחן הוסיף שבזמננו הנשים כמעט שלא יצאו מחוץ לבית. וכל היתרים אלו הם על תכשיטים אבל מה שאסרו מצד משא ובזיון, אסור גם בזמן הזה. [והביאור הלכה תמה אם בטלו איסורי חכמים

ופאה נכרית שהתירו כדי שלא תתגנה על בעלה, ובחצר מעורבת דינה כבית ומותרת בכל התכשיטים. והובאו כל השיטות בשו"ע [שג, יח] וראה ביאור הלכה שם. ויבואר בדף סד, ב.

7. רש"י. וכביאור הרא"ש בדבריו [בסימן ד] ומשמע שכונתו לסיכה בצורת עיר. והתוספות להלן [נט, א] ועוד ראשונים פירשו שהכונה היא לעטרה בצורת עיר. והמחלוקת היא בגזירת חכמים [סוטה מט, ב] שאסרו עטרות כלות — שרש"י סובר שאסרו לכל הנשים והמשנה מדברת על סיכה, והתוספות סוברים שאסרו רק לכלות ושאר נשים מותרות בעטרה, ועל זה מדברת המשנה כאן.

8. הראשונים הקשו מדוע בזמנינו נוהגות נשים לצאת עם תכשיטים והרי אסרו זאת חכמים? והטור הביא בעל התרומות שכתב שהגזירה נאמרה רק כשיש רשות הרבים אבל היום שאין רשות הרבים מותר, והתוספות להלן [סד, ב] כתבו טעם זה אלא שהוסיפו שהיתר זה מועיל רק לפי הסוברים שבחצר לא אסרו לכן בזמן הזה כל מקום דינו כמו בחצר, אבל לפי